

2^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2013-2014

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ- ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΝΑΒΡΥΤΩΝ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΠΙΚΡΙΖΕΙ, ΒΑΛΤΟΥ ΖΑΧΑΡΗ»

Το γλυκό πικρίζει, βάλτου ζάχαρη

Σ' ένα χωριό της Ηπείρου, η Κωστανταίνα ετοίμαζε γλυκό του κουταλιού, που την έχει κάνει διάσημη σ' όλο το χωριό. Έξω απ' το παραθύρι της μικρής κουζίνας της περνούσε η γειτόνισσά της, η Γιώργαινα.

-Μμμ... γλυκό κυδώνι! Μπράβο Κωστανταίνα!

Μετά από λίγες ώρες το γλυκό ήταν έτοιμο και μέχρι να κρυώσει, γιατί έκαιγε, η Κωστανταίνα κι η Γιώργαινα καθάριζαν φασολάκια στο τραπέζι της κουζίνας κουτσομπολεύοντας το γιο του παπά και την κόρη του καφετζή. Η Κωστανταίνα, όμως, ήταν προσηλωμένη στο γλυκό,, λες και περίμενε να της μιλήσει.

-Καλέ Κωστανταίνα, ακούς που σου μιλάω;

-Ναι, απάντησε, χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια της από το γλυκό.

Θυμόταν εκείνα τα ωραία χρόνια, που μαγείρευε με την κόρη της, την Άννα, και περίμεναν μαζί στην κουζίνα να κρυώσει το γλυκό, να το βάλουν σε βαζάκια και να το μοιράσουν σ' όλο το χωριό. Τότε που το δοκίμαζε ο συγχωρεμένος και γλείφοντας, πάντα, τα μουστάκια του έλεγε: «Ήξερα τι έκανα όταν σε παντρεύτηκα, γυναίκα!».

-Ναι, ωραία χρόνια! αναστέναξε.

Σε κάνα μισάωρο, είχαν τελειώσει με τα φασολάκια, το γλυκό ήταν έτοιμο κι η Γιώργαινα δοκίμασε.

-Καλέ, αυτό πικρίζει! Δεν του 'βαλες ζάχαρη;

-Πως δεν του 'βαλα!

Η Κωστανταίνα έσπαζε το κεφάλι της να βρει τι έφταιγε. Ωστόσο, όσο το σκεφτόταν τόσο πιο σίγουρη ήταν ότι ζάχαρη είχε στα σίγουρα βάλει. Η ζάχαρη που έλειπε, όχι! Αλλά και πάλι, γιατί το γλυκό δεν ήταν...γλυκό; Την επόμενη μέρα η Κωστανταίνα το ξανάφτιαξε. Γιατί το προηγούμενο δεν ήταν να το στείλει στην κόρη της, που ήθελε. Το πιο πιθανό να της το έστειλε πάλι πίσω, αλλά δεν είναι τέτοιος άνθρωπος. Τη μεγάλωσε καλά η Κωστανταίνα. Καθρέφτη του εαυτού της την έκανε: δυναμική και νοικοκυρά, με αρχές και μορφωμένη. Η κατσαρόλα έβραζε και η

Κωστανταίνα ευχόταν να πετύχει το γλυκό, αφού αυτή την φορά είχε βάλει λίγη παραπάνω ζάχαρη. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε αμφιβολίες.

Σε λίγη ώρα το γλυκό ήταν έτοιμο κι όταν κρύωσε, η Κωστανταίνα δοκίμασε.
-Μα γιατί δεν μου πετυχαίνει; Πρώτη φορά μου συμβαίνει... Δεύτερη!, σκέφτηκε κι ανησύχησε.

Δοκίμασε και η Γιώργαινα, αλλά δεν άλλαξε τίποτα. Για άλλη μια φορά το γλυκό δεν ήταν ...γλυκό.

-Αύριο θα κάνω άλλη μία προσπάθεια και καλά θα κάνω να το πετύχω.

Η Γιώργαινα προσφέρθηκε να φέρει κι αυτή κάποια υλικά και να φτιάξουν μαζί το γλυκό.

-Όχι! Μόνη μου θα το φτιάξω. Από τα χεράκια μου θα το φάει η κόρη μου.

Κι έτσι έγινε, πρωί άρχισε και μεσημέρι τελείωσε. Το γλυκό ήταν έτοιμο και με μια δόση ζάχαρης παραπάνω. Η Κωστανταίνα περίμενε να έρθει η Γιώργαινα να της πει τη γνώμη της.

-Έχεις δίκιο Κωστανταίνα! Κάτι δεν πάει καλά! Τρεις προσπάθειες και τις τρεις αποτυχία! Έχασες το χάρισμά σου, μου φαίνεται.

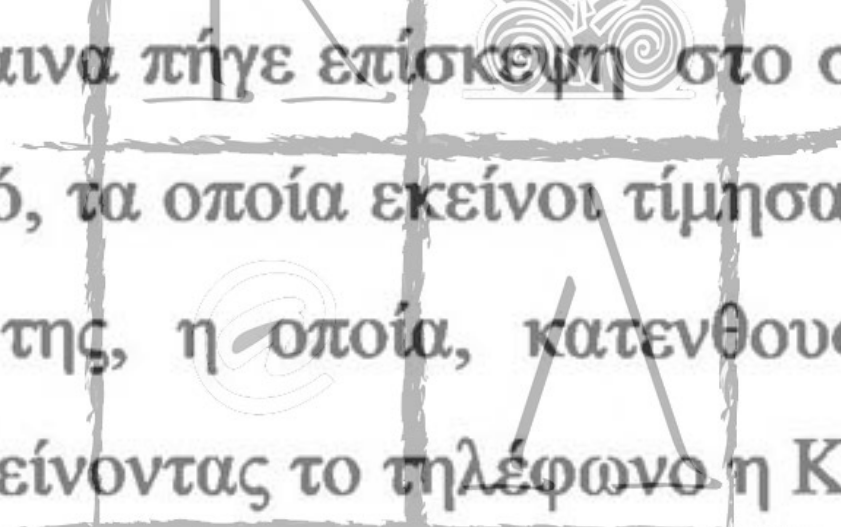
Η Κωστανταίνα απελπίστηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει. Η Γιώργαινα άδικα προσπαθούσε να την παρηγορήσει. Της πρότεινε, μάλιστα, για δεύτερη φορά, να φτιάξουν μαζί το γλυκό. Της είπε ότι θα μπορούσαν να δουλέψουν την Τετάρτη το απόγευμα, που θα ερχόταν κι ο γιος της, ο Μιχάλης, από την Αθήνα. Η Κωστανταίνα, όμως, πείσμωνε και δεν δέχτηκε. Το γλυκό έπρεπε να είναι αποκλειστικά απ' τα χεράκια της και μόνο.

Η Κωστανταίνα, εν τούτοις, τρωγόταν ολημερίς και δε μπορούσε να ησυχάσει. Δεν ήξερε που να αποδώσει το φιάσκο. Απελπισμένη, το σκεφτόταν από δω, το σκεφτόταν από 'κει... Τέλος αποφάσισε να αφήσει κατά μέρος τα πείσματα και τους εγωισμούς και να δεχτεί την προσφορά της γειτόνισσάς της. Το πρωί της Τετάρτης πήγε και ζήτησε από την Γιώργαινα να φτιάξουν μαζί το γλυκό. Ύστερα από κάποιες ώρες, αυτό ήταν, πλέον, έτοιμο κι εξαντλημένες πήραν ένα κουταλάκι να δοκιμάσουν.

-Πέτυχε! Πέτυχε! φώναζε από την χαρά της η Κωστανταίνα.

-Ναι φιλενάδα μου! Και μπορώ να πω ότι βγήκε καλύτερο από κάθε άλλη φορά.

-Μα πως; Η συνταγή δεν άλλαξε καθόλου...

Το βράδυ η Κωστανταίνα πήγε επίσκεψη στο σπίτι των γειτόνων. Τους πήγε και τρία βαζάκια απ' το γλυκό, τα οποία εκείνοι τίμησαν δεόντως. Την επόμενη μέρα έστειλε μερικά στην κόρη της, η οποία, κατενθουσιασμένη, την πήρε αμέσως τηλέφωνο να τη συγχαρεί. Κλείνοντας το τηλέφωνο η Κωστανταίνα κατάλαβε...

-Αμ δεν ήταν η ζάχαρη που έλειπε!

Χριστίνα-Γεωργία Βλαχοπούλου